

ВИСНОВОК
гендерно-правової експертизи Закону України
«Про фізичну культуру і спорт»,
прийнятого Верховною Радою України
24 грудня 1993 року за № 3808-ХІІ

1. Перелік міжнародних нормативно-правових актів, використаних під час експертизи

При проведенні гендерно-правової експертизи актів законодавства обов'язково використовуються: Загальна декларація прав людини, 1948 р.; Міжнародний пакт про громадянські та політичні права, 1966 р.; Конвенція про ліквідацію усіх форм дискримінації по відношенню до жінок, 1979 р.; Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, 1950 р. та протоколи до неї; Пекінська декларація та платформа дій, 1995 р.; Європейська соціальна хартія (переглянута); Цілі сталого розвитку ООН; Конвенція про рівне ставлення й рівні можливості для трудящих чоловіків і жінок: трудящі із сімейними обов'язками № 156; Конвенція про рівне винагородження чоловіків і жінок за працю рівної цінності № 100; Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, 1965 р.; Європейська хартія регіональних мов або мов меншин, 1992 р.; Конвенція про дискримінацію в галузі праці та занять № 111, 1958 р.; Директива Ради ЄС від 29.06.2000 (2000/43/ЄС); Директива Ради ЄС від 27.11.2000 (2000/78/ЄС) тощо.

2. Загальна характеристика проаналізованого нормативно-правового акта на предмет дискримінації за ознакою статі

Закон України «Про фізичну культуру і спорт» (далі – Закон) визначає загальні правові, організаційні, соціальні та економічні основи діяльності у сфері фізичної культури і спорту та регулює суспільні відносини у створенні умов для розвитку фізичної культури і спорту.

Варто зазначити, що гарантії дотримання рівних прав та можливостей жінок і чоловіків відображені у статті 3 Закону, згідно з якою *громадяни мають право займатися фізичною культурою і спортом незалежно від ознак* раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, *статі*, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак.

Це право забезпечується шляхом: вільного вибору видів спорту та фізкультурно-спортивних послуг; доступності та безпечності занять фізичною культурою і спортом; захисту прав та законних інтересів громадян; створення закладів фізичної культури і спорту; об'єднання громадян у громадські організації фізкультурно-спортивної спрямованості; здобуття спеціальної освіти та здійснення відповідної професійної діяльності.

Відповідно до статті 4 Закону державна політика у сфері фізичної культури і спорту ґрунтується, зокрема, на засадах забезпечення

гуманістичної спрямованості та пріоритету загальнолюдських цінностей, справедливості, взаємної поваги та гендерної рівності; гарантування *рівних прав та можливостей громадян у сфері фізичної культури і спорту*.

Текстуальний аналіз статей Закону доводить, що вони не містять дискримінаційних норм за ознакою статі та відповідають принципу гендерної рівності.

Так, у Законі використовуються терміни «людина», «громадянин», «особа», «фізична особа», «діти», «молодь», «іноземець», «особи без громадянства», «учні», «студенти», «різні групи населення», «особи з інвалідністю», «фахівці сфери фізичної культури і спорту», «суб'єкти сфери фізичної культури і спорту», «тренери», «спортсмени», «фізичні особи, які займаються фізичною культурою і спортом», «організатор фізкультурно-оздоровчих або спортивних заходів», «колективи фізичної культури», «ветерани фізичної культури і спорту», «військовослужбовці, працівники правоохоронних органів, рятувальних та інших спеціальних служб», «військовослужбовці і працівники Збройних Сил України», «фахівці штатної команди національних збірних команд України з олімпійських, неолімпійських та національних видів спорту», «члени штатної команди національних збірних команд України», «член національних збірних команд України», «спортивний суддя», «заслужений тренер України», «заслужений майстер спорту України», «майстер спорту України», «гросмейстер України» тощо.

Законом не передбачено особливостей чи різниці у правах та можливостях за ознакою статі, у зв'язку з чим можна зробити висновок, що норми Закону є гендерно-нейтральними.

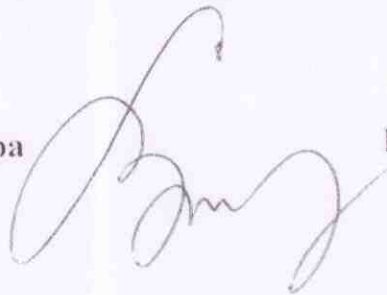
3. Обґрунтування необхідності внесення змін до акта законодавства

У зв'язку з тим, що положення Закону є гендерно-нейтральними, вони не потребують внесення відповідних змін.

4. Назва структурного підрозділу Міністерства юстиції, що проводив експертизу

Гендерно-правову експертизу Закону проведено Управлінням соціального, трудового та гуманітарного законодавства Департаменту публічного права Міністерства юстиції України.

Перший заступник Міністра

Наталія БЕРНАЦЬКА